

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1579/2020
23.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Катарине Манојловић Андрић, Данијеле Николић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Зоран Јанићијевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова Београд, Полицијска управа из Косовске Митровице, са седиштем у Краљеву, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате примања из радног односа, на седници одржаној 23.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Гж1 9/20 од 11.02.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Гж1 9/20 од 11.02.2020. године.

Образложење

Основни суд у Краљеву, решењем П1 27/2019 од 26.11.2019. године, одбацио је тужбу тужиоца у овом предмету.

Виши суд у Краљеву, решењем Гж1 9/20 од 11.02.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио решење Основног суда у Краљеву П1 27/19 од 26.11.2019. године.

Против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Из образложења побијаног решења, између осталог произлази, да је првостепени суд заказао рочиште за 11.09.2019. године коме је приступио само тужилац и наложио тужиоцу да у року од 15 дана поступи сагласно својој речи на

поменутом рочишту, да би на рочиште заказано за 26.11.2019. године приступио тужиочев пуномоћник. Међутим, како пуномоћник, ни тужилац нису поступили по налогу суда првостепени суд је одбацио тужбу као неразумљиву и непотпуну, јер не садржи логичан и потпун чињенични основ из кога би проистекао логичан тужбени захтев. Затим, да је првостепени суд правилно применио одредбе члана 192. став 1. у вези члана 98. став 3. и члана 294. став 2. и члана 294. став 1. тачка 7. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, је прописано да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретној ситуацији ревизијом се оспорава решење којим се одбацује тужба применом одредби члана 294. став 1. тачка 7. и став 2. ЗПП. Дакле, у питању је процесно решење поводом ког се не може изјавити посебна ревизија, с обзиром на то да се посебна ревизија из члана 404. ЗПП, може изјавити само због погрешне примене материјалног права, али не и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Према томе, у овој парници нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да је као разлог за изјављивање посебне ревизије прописана погрешна примена материјалног права, а не и битна повреда одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења испитао и дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 16.01.2019. године. У тужби је наведена вредност предмета спора у износу од 600.000,00 динара, док тужилац тужбом потражује од тужене на име неисплаћеног додатка за период мај 2016. године – децембар 2018. године, месечне износе од по 40.531,98 динара, све укупно 1.297.023,36 динара.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Одредбом става 2. овог члана, да, ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Одредбом става 6. овог члана, да, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према томе, како у конкретној ситуацији ревизија не би била дозвољена против правноснажне пресуде, с обзиром на то да новчано потраживање очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена ни против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, а у вези одредби члана 420. ст.1, 2. и 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл.404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић